

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **P.V. D.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, t.č. PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.2.2016 č.j. OAM-184/LE-VL18-HA08-2015, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 1.2.2016 č.j. OAM-184/LE-VL18-HA08-2015 žalované

Ministerstvo vnitra České republiky (dále jen ČR) rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za objasněno, že žalobce žádá o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého pobytu v ČR, aby zde mohl nadále pobývat se svou přítelkyní a pracovat. Tyto důvody však není možno kvalifikovat jako důvody taxativně vymezené v ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu a jelikož žalovaný neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci ani podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu rozhodl tak, že se mezinárodní ochrana žalobci neuděluje.

Žalobce proti uvedenému rozhodnutí podal včasnou žalobu, kterou doplnil jeho právní zástupce tak, že žalobce žádost o mezinárodní ochranu podal z tvrzeného důvodu uváděného ve správním řízení a to, že má v České republice přítelkyni, se kterou hodlá založit rodinu. Žalobce však uvedl dále, že se obává návratu do vlasti kvůli svým věřitelům. Odkázal na své vyjádření v rámci pohovoru ve správním řízení, kdy uváděl, že si nelegálním způsobem vypůjčil 22.000 amerických dolarů a že tyto prostředky posléze využil na jiný účel, než původně zamýšlel, tedy nikoliv na studium, ale na vycestování do České republiky. Věřitelem byl upomenut a vyzván k vrácení dlužné částky, přičemž doposud vrátil asi 7.000 nebo 8.000 amerických dolarů. Žalobce odkázal na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž se uvádí mimo jiné, že způsoby vymáhání dlužných částek mohou být ve Vietnamu velmi nevybíravé. Žalobce tak vyjádřil své obavy spočívající v protiprávním a násilném způsobu vymáhání dluhu. Odkázal na to, že za jistých okolností může být i pronásledování ze strany soukromých subjektů důvodem pro udělení doplňkové mezinárodní ochrany v případě, kdy stát není schopen žadateli zajistit ochranu proti těmto soukromým subjektům. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3AZs 48/2008-55 ze dne 16.9.2008 zabývající se otázkou pronásledování i vážné újmy, která může hrozit jak ze strany státu či organizací ovládajících stát, jakož i ze strany soukromých osob. Žalovaný se nezabýval podle žalobce jeho konkrétní obavou, tj. nevybíravými metodami vymahačů dluhů a otázkou dostatečné ochrany jeho práv, tedy zda se může obrátit na vietnamské státní orgány a předejít tak nebezpečí vážné újmy. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné, a proto se žalobce domáhá, aby bylo zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4.5.2016 popíral oprávněnost námitek uváděných žalobcem a odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na samotné vydané rozhodnutí. Žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními normami a procesně správným způsobem. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, a to že nedospěl k závěru, že žalobci je možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Odkázal na podporu svého správního rozhodnutí na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR v Brně sp. zn. 2AZs 6/2008 ze dne 8.1.2009, sp. zn. 9AZs 3/2010 ze dne 21.4.2010, sp. zn. 6AZs

5/2010 ze dne 21.5.2010 a sp. zn. 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011, podle kterých rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Na případ žalobce nelze vztáhnout ust. čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, neboť Česká republika není jedinou zemí, v níž by mohl společně se svou přítelkyní naplňovat svůj soukromý, potažmo rodinný život. Podle názoru žalovaného může žalobce svůj rodinný život realizovat v zemi státní příslušnosti, případně může k úpravě svého dalšího pobytu v ČR využít institutů zákona o pobytu cizinců. Za opodstatněné nepovažuje žalovaný ani žalobcovy obavy ohledně protiprávního a násilného vymáhání dluhů ze strany jeho věřitele. Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1.2.2016 č.j. OAM-184/LE-VL18-HA08-2015, připojeným správním spisem žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s. a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobce při pohovoru k žádosti dne 30.11.2015 odpověděl na otázku, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany to, že zde chce žít s českou přítelkyní, se kterou chce založit rodinu. Jiné důvody nemá, jen se obává svých věřitelů ve Vietnamu, od kterých si vypůjčil peníze na cestu do ČR. Jinak se neobává nikoho a ničeho. Vietnam opustil dne 20.7.2007, protože si tady chtěl vydělat nějaké peníze. Jiné důvody k odjezdu neměl a nebyl ani politicky činný. Do vlastnoručně psaného prohlášení žalobce uvedl, že o azyl žádá proto, že zde má přítelkyní a pracuje zde. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 7.12.2015 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V rámci tohoto pohovoru žalobce v podstatě opakoval stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dodal, že si peníze původně ve Vietnamu vypůjčil s úmyslem studovat na vysoké škole, posléze je však použil na cestu do ČR. Peníze si půjčil od jednoho člověka, ale nebylo to legální. Půjčil si 22.000 amerických dolarů a úrok měl sjednat tak, že měl měsíčně splatit 15 miliónů dongů. Doposud splatil 150 miliónů dongů, tj. 7.000 až 8.000 amerických dolarů. Na otázku, zda jej věřitel nějakým způsobem již kontaktoval, odpověděl, že mu jednou telefonoval a prostřednictvím známých jej také upozorňoval, aby částku již vrátil. Správní spis obsahuje také opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 19.1.2016, z něhož je zjiitelné, že žalobce byl odsouzen Obvodním soudem Praha 7 rozhodnutím ze dne 16.12.2008 sp. zn. 24T 117/2008 podle § 155 odst. 1A zákona č. 140/1961 Sb. k trestu odnětí svobody v délce 10 měsíců podmíněně se zkušební dobou 2 let, tímtéž soudem byl odsouzen rozhodnutím ze dne 15.7.2009 sp. zn. 3T 26/2009 k souhrnnému trestu uloženému rozhodnutím ze dne 16.12.2008 sp. zn. 24T 117/2008 podle ust. § 150 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb. k podmíněnému trestu odnětí svobody v délce trvání 15

měsíců se zkušební dobou 3 let a k propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Naposledy byl odsouzen Obvodním soudem Praha 7 rozhodnutím ze dne 30.10.2015 – trestním příkazem podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. pro úmyslný trestný čin k odnětí svobody podmíněně v délce trvání 9 měsíců se zkušební dobou 4 let.

Ve správním spisu jsou také založeny zprávy o zemi původu žalobce Vietnamu, a to informace Freedom House ze dne 28.1.2015 nazvaná Svoboda ve světě 2015 – Vietnam, informace Human Rights Watch ze dne 29.1.2015, informace MZV ČR č.j. 98851/2015-LPTP ze dne 28.5.2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, informace ČTK – Země původu Vietnam, zprávu Amnesty International ze dne 25.2.2015 – Výroční zpráva a informace Mezinárodní organizace pro migraci z října 2012 týkající se Vietnamu.

Podle ust. § 12 zák. o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je buď to pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ust. § 13 odst. 1 téhož zákona, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Podle odst. 2 téhož ustanovení rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodič azylanta mladšího 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h) nebo svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle ustanovení § 14 citovaného zákona, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a citovaného zákona se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující

zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V daném případě žalobce v průběhu celého správního řízení opakovaně uváděl stejný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tímto důvodem byla potřeba legalizace pobytu na území České republiky, aby zde mohl legálně pobývat, žít se svou přítelkyní a pracovat. Otázku legalizace pobytu cizinců na území České republiky řeší zákon č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů a jeho právní instituty není možno nahradit institutem mezinárodní ochrany či doplňkové mezinárodní ochrany, jak je ostatně správně poukazováno ve vyjádření žalovaného ze dne 4.5.2016 s odkazem na tam citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Tato otázka ostatně nebyla namítána jakožto žalobní bod v doplnění žaloby učiněné právním zástupcem žalobcem dne 12.4.2016. Jediným žalobním bodem namítaným v tomto doplnění žaloby byly obavy žalobce z návratu do vlasti plynoucí z údajného protiprávního a násilného způsobu vymáhání dluhu. S žalobcem lze zcela v obecné rovině souhlasit v tom, že původci pronásledování ve smyslu zákona o azylu, tak jak je má na mysli ust. § 12 tohoto zákona či vážné újmy ve smyslu ust. § 14a téhož zákona, mohou být nejen státní orgány či organizace stát ovládající, ale též soukromé osoby. Uvedená obava žalobce je v daném případě opřena o konstataci obsaženou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a sice že „způsoby vymáhání dlužných částek mohou být ve Vietnamu velmi nevybíravé“. Jak ovšem v této projednávané věci vyplynulo z obsahu správního spisu žalovaného, žalobce si v zemi původu vypůjčil finanční prostředky od jediné soukromé osoby původně za účelem studia na vysoké škole, které ovšem použil na cestu do České republiky. S věřitelem měl sjednány podmínky této půjčky i způsob, jakým měl půjčku vracet. Podle výpovědi žalobce činila výše půjčky 22.000 amerických dolarů, přičemž zaplatil doposud 7.000 - 8.000 amerických dolarů. Věřitelem byl kontaktován telefonicky toliko jednou, kdy jej upozorňoval na vrácení peněz. Žalobce v této souvislosti jen obecně vyslovil obavu z věřitelů, avšak žádný nátlak či dokonce nevybíravý způsob vymáhání dluhu vůči němu doposud učiněn nebyl. Jestliže byl žalobce věřitelem toliko telefonicky upomínán, není možno tento fakt hodnotit jako nátlak či pronásledování ze strany soukromé osoby a hodnotit jej jako azylově relevantní důvod ve smyslu výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Krajský soud proto neshledává důvodnou žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť blíže nereagovalo na žalobcovo tvrzení o soukromých subjektech, kterých se obává. Krajský soud proto uzavírá, že z výše uvedených důvodů neshledal žalobu žalobce jako důvodnou.

Se zřetelem k výše uvedenému krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., jelikož procesně úspěšný žalovaný se práva náhrady nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 18. srpna 2016

JUDr. Petr Indráček
samosoudce